

Evangelí del diumenge de la setmana XXXIII de durant l'any (B): veuran el Fill de l'Home

Evangelí i comentari de l'Evangelí del diumenge de la setmana XXXIII de durant l'any. “El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran”. En el judici quedarà palès si hem caminat a la nostra vida a la llum de la Paraula de Déu, o si l'hem menyspreat, fiant-nos de nosaltres mateixos.

Evangelí (Mc 13, 24-32)

Però aquells dies, després de la tribulació, el sol s'enfosquirà i la lluna ja no farà claror; les estrelles aniran caient del cel i els estols celestials trontollaran. Aleshores veuran el Fill de l'home venint entre núvols amb gran poder i majestat. I llavors ell enviarà els àngels a reunir els seus elegits des dels quatre vents, de l'extrem de la terra a l'extrem del cel.

Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i comença a treure fulla, coneixeu que l'estiu és a prop; igualment, quan veureu que succeeix tot això, sapigueu que ell és a prop, que ja és a les portes. En veritat us dic que no passarà aquesta generació sense que tot això hagi succeït. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. D'aquell dia i d'aquella hora, ningú no en sap res,

ni els àngels del cel ni el Fill, sinó tan sols el Pare.

Comentari

Jesús parla amb els seus deixebles asseguts a la muntanya de les Oliveres, davant del Temple de Jerusalem. Un d'ells pondera la solidesa i la magnificència de la construcció, i tots queden sorpresos quan li respon: “Veus aquestes grans construccions? Aquí no quedarà pedra sobre pedra: tot serà destruït” (*Mc 13, 2*).

Les seves paraules, interrompent uns comentaris plens d'admiració, resultaven esglaiadores: de quina catàstrofe parlava? Per a ells això només podria passar a la fi del món. El final era imminent?

En la resposta de Jesús s'entrellacen paraules de l'Antic Testament, concretament del llibre de Daniel, amb altres d'Isaïes i Ezequiel. Utilitza imatges de gènere apocalíptic ben conegudes en la tradició d'Israel: “el sol s'enfosquirà i la lluna ja no farà claror; les estrelles aniran caient del cel i els estols celestials trontollaran” (*Mc 13, 24-25*).

Però els vaticinis dels antics profetes culminen en la manifestació gloriosa de Jesucrist, el Messies esperat, que, per sobre dels cataclismes del cosmos i dels vaivens de la història humana, roman com a punt ferm i estable: “Aleshores veuran el Fill de l'home venint entre núvols amb gran poder i majestat” (*Mc 13, 26*).

El Mestre desvia l'atenció dels detalls accessoris, com són els relatius al temps i el moment concret en què sobrevindrà el final, per centrar-se en el que és fonamental. “El Crist és

el Senyor del cosmos i de la història —ensenya el Catecisme de l'Església Catòlica—. En ell, la història de l'home i fins tota la creació troben la seva recapitulació, l'acabament transcendent” [1].

La resposta de Jesús no ofereix una descripció del que passarà, sinó que és una invitació a viure bé el present, a estar atents, sempre preparats per a quan vingui el Fill de l'Home i ens demani comptes de la nostra vida.

El Mestre ensenya que la història dels pobles i de les persones té una meta que és la trobada definitiva amb el Senyor. Quan i com succeirà no té per a nosaltres més interès, per això diu Jesús de manera provocativa que “D'aquell dia i d'aquella hora, ningú no en sap res” (Mc 13, 32).

Deliberadament ens aparta d'una curiositat superficial pels esdeveniments del futur per mostrar allò realment important. Assenyala el

sender just per on caminar per arribar a la vida eterna: “El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran” (Mc 13, 31). Tot passa —ens ve a recordar—, però la Paraula de Déu no canvia, i és guia estable per regir el nostre comportament. Només té sentit i estabilitat una vida que es recolza i fonamenta a la Paraula de Déu que Jesús ens ha donat.

Al Credo confessem que Jesucrist “se'n pujà al cel, seu a la dreta de Déu, Pare totpoderós; i d'allí ha de venir a judicar els vius i els morts”. “Llavors —diu el Catecisme—, es farà llum sobre la conducta de cadascú i es revelaran els secrets dels cors. Llavors es condemnarà la incredulitat culpable, que ha tingut per no-res la gràcia que Déu oferia. L'actitud envers el proïsme revelarà l'acolliment o el refús de la gràcia i de l'amor diví”[2]. En el Judici quedarà palès si hem caminat a la

nostra vida a la llum de la Paraula de Déu, o si l'hem menyspreat, fiant-nos de nosaltres mateixos.

[1] *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 668.

[2] *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 678.

Francisco Varo // Mark Basarab
- Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-xxxiii-de-durant-lany-b-veuran-el-fill-de-lhome/>
(18/04/2025)